

Sygn. akt VIII U 2048/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy K. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 października 2017 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. B. prawo do rekompensaty.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt. VIII U 2048/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu K. B. zaliczkę na poczet emerytury od 1 października 2017r., tj. od daty wejścia w życie przepisów. Jednocześnie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do rekompensaty z art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych argumentując, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

(...) Oddział w Z. nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G. od 1 września 1989r. do 31 maja 2001r. na stanowisku kierownika robót wykończeniowych i kierownika robót, ponieważ stwierdził, że praca kierownika wiąże się nie tylko z nadzorem pracowników lecz również z wykonywaniem czynności organizacyjnych, do których należą m.in. czynności kadrowe oraz inne prace administracyjno-biurowe nieobjęte stosownym wykazem stanowisk załączonych do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się zmiany decyzji, poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, iż jego praca na stanowiskach kierowniczych była związana głównie z nadzorem pracowników, wymagała w znacznym stopniu jego obecności w miejscach wykonywania pracy przez jego podwładnych, natomiast prace administracyjno-biurowe ograniczały się do ewidencjonowania czasu pracy oraz prowadzenia notatek w celu prawidłowego rozliczenia się ze zużytych materiałów, co często wykonywał po godzinach pracy. Ubezpieczony podkreślił, że miejscem jego pracy był teren budowy. Odwołujący wymienił zakres jego obowiązków jako kierownika oraz wskazał stosowane w nadzorowanych przez niego robotach materiały budowlane o różnym stopniu szkodliwości dla organizmu, np. środki impregnacyjno-grzybobójcze i ognioochronne, masy uszczelniające i pianka poliuretanowa, farba przeciwrdzewna, lakier chemoutwardzalny, kleje, zaprawy, masy asfaltowo-kauczukowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. ZUS wskazał, że odwołujący wprawdzie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych jak i zaświadczenie o wykonywaniu tego typu pracy, jednak w ocenie organu rentowego, z racji zajmowanych stanowisk, odwołujący nie świadczył pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ponieważ zakres obowiązków na stanowisku kierownika wiąże się nie tylko z bezpośrednim nadzorem nad pracownikami, ale z wykonywaniem wielu czynności natury: administracyjnej, organizacyjnej, biurowej, związanej z planowaniem, raportowaniem itp., wobec czego odwołujący nie mógł wykonywać nadzoru nad pracownikami wykonującymi prace w szczególnych warunkach w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony K. B., urodzony (...), w dniu 4 października 2017r. złożył wniosek o prawo do emerytury oraz rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, załączając świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydane przez (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w G..

Decyzją z 13 października 2017r. (...) Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu zaliczkę na poczet emerytury od dnia 1 października 2017r.

Tą samą decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty przyznawanej na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych, argumentując iż ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 2009r. wymaganego 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

(...) Oddział w Z. nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009r. okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G. od 1 września 1989r. do 31 maja 2001r. na stanowisku kierownika robót wykończeniowych i kierownika robót uznając, że praca kierownika wiąże się nie tylko z nadzorem pracowników lecz również z wykonywaniem czynności organizacyjnych, w tym m.in. czynności kadrowych i administracyjno-biurowych, które nie są objęte stosownym wykazem stanowisk załączonych do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Sąd ustalił, iż ubezpieczony w okresie od 15 sierpnia 1974r. do 31 maja 2001r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G.. Początkowo pracował jako inspektor techniczny-stażysta i specjalista. Następnie, w okresie od 1 czerwca 1984r. do 31 sierpnia 1989r., jako mistrz robót budowlano-wykończeniowych. W okresie od 1 września 1989r. do 30 września 1993r. zajmował stanowisko kierownika robót wykończeniowych, a w okresie od 1 października 1993r. do 31 maja 2001r. kierownika robót.

Ubezpieczony przedłożył do akt organu rentowego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydane przez syndyka masy upadłości (...) S.A. w upadłości w G., w którym zawarto zapis, że w trakcie zatrudnienia w ww. przedsiębiorstwie, w okresie od 1 czerwca 1984r. do 30 września 1993r., zajmując stanowiska mistrza robót budowlano-wykończeniowych i kierownika robót wykończeniowych, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy wykonywał dozór inżynieryjno-techniczny, w którym prace wykonywane były na stanowiskach wymienionych w Wykazie A, Dział V, poz. 8,9,10 oraz Wykazie A, Dział XIV, pkt 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Ponadto przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydane przez (...) Sp. z o.o. w G., w którym zawarto zapis, że w trakcie zatrudnienia w ww. przedsiębiorstwie, w okresie od 1 października 1993r. do 31 maja 2001r., zajmując stanowisko kierownika robót, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał dozór inżynieryjno-techniczny, w którym prace wykonywane były na stanowiskach wymienionych w Wykazie A, Dział XIV, pkt 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

(...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w G. zajmowało się budownictwem przemysłowym na potrzeby kopalń. W 1993r. przedsiębiorstwo podzieliło się na spółki, a w 2001r. zostało zlikwidowane.

Zakład był podzielony na grupy budowlane, w tym grupę robót wykończeniowych, Grupy robót budowlanych były podstawową jednostką w zakładzie, zatrudniającą około 100 pracowników. Na czele każdego zespołu stał kierownik zespołu. W skład zespołu wchodziło kilka budów, którymi kierowali kierownicy robót budowlanych i mistrzowie.

Ustalono, że ubezpieczony zatrudnił się w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w 1974r. w dziale przygotowania produkcji. Początkowo pracował w biurze. Od 1984r. przeszedł do pracy bezpośrednio na budowie jako mistrz robót budowlano-wykończeniowych. Grupa robót wykończeniowych, w której pracował ubezpieczony zajmowała się pracami dekarскими, malowaniem, posadzkami, układaniem marmurów i granitu, malowaniem, szkleniem. Jako mistrz ubezpieczony stale przebywał na budowie i nadzorował wykonywanie prac technologicznych, dokonywał podziału pracy, odbioru robót. Zdarzało się, że odwołujący wykonywał czynności biurowe, ale głównie po godzinach pracy. Po objęciu stanowiska kierownika robót wykończeniowych w 1989r. zakres prac nadzorowanych przez ubezpieczonego znacznie się zwiększył – jako kierownik nadzorował wszystkich pracowników pracujących przy robotach wykończeniowych. Odwołujący pracował wówczas w tym samym czasie co podlegający mu pracownicy fizyczni i stale przebywał na terenie budowy. Był także narażony na takie same zagrożenia jak nadzorowani przez niego pracownicy budowlani. Odwołujący rozdzielał pracę, weryfikował stan wykonywanych robót, nadzorował pracowników w różnych brygadach, przekazywał polecenia brygadzystom, odbierał prace. Odwołujący wykonywał również czynności administracyjne, takie jak prowadzenie szychtownic, dokonywanie rozliczeń materiałów, jednakże sporadycznie wykonywał te czynności w trakcie pracy w biurze, które na terenie budowy znajdowało się w barakowozie – często wykonywał prace biurowe po godzinach pracy lub w domu. Praca kierownika robót, którą wykonywał ubezpieczony od 1993r. nie różniła się znacząco od pracy kierownika robót wykończeniowych.

Sąd ustalił, że ww. prace wykonywane na stanowiskach kierowniczych w spornym okresie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Razem z ubezpieczonym w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G. pracowali: R. J. (zatrudniony w latach 1984 – 2000) i R. W. (zatrudniony w latach 1970 – 2001).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w G., zeznań świadków R. J. (zapis elektroniczny protokołu rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018r. min. 20.18 i n. k.28) i R. W. (zapis elektroniczny protokołu rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018r. min. 32.58 i n. k.28) oraz przesłuchania ubezpieczonego (zapis elektroniczny protokołu rozprawy z dnia 24 kwietnia 2018r. min. 53.50 i n. k.28).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i twierdzeniom ubezpieczonego, gdyż są spójne, wiarygodne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, nadto znajdują potwierdzenie w dokumentach potwierdzających zatrudnienie ubezpieczonego, w tym w dokumentacji osobowej odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie dotyczy uprawnień ubezpieczonego do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z ust. 2 rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Chodzi w tym przypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy (art. 21 ust. 1).

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Bezspornie ubezpieczony jest uprawniony do emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887 ze zm.). Jednak nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w (...)w wyroku z dnia 17 grudnia 2015r. sygn. akt III AUa 717/15 (LEX nr 1964970), celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 u.e.r.f.u.s. kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła zatem ostatecznie posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 2009r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem (...) Oddział w Z. w decyzji z 13 października 2017r. nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009r. okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w G. od 1 września 1989r. do 31 maja 2001r. na stanowisku kierownika robót wykończeniowych i kierownika robót. Organ rentowy uzasadnił swoje stanowisko stwierdzeniem, że praca kierownika wiąże się **nie tylko** z nadzorem pracowników lecz również z wykonywaniem czynności organizacyjnych, do których należą m.in. czynności kadrowe oraz inne prace administracyjno-biurowe nieobjęte stosownym wykazem stanowisk załączonych do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że ubezpieczony posiada wymagany 15 – letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczony, zajmując stanowiska kierownika robót wykończeniowych i kierownika robót w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od 1 września 1989r. do 31 maja 2001r., wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W trakcie zatrudnienia na stanowisku kierownika robót wykończeniowych, tj. w okresie od 1 września 1989r. do 30 września 1993r., ubezpieczony nadzorował wszystkich pracowników pracujących przy robotach wykończeniowych. Odwołujący pracował wówczas w tym samym czasie co podlegający mu pracownicy fizyczni i stale przebywał na terenie budowy. Był także narażony na takie same zagrożenia jak nadzorowani przez niego pracownicy budowlani. Odwołujący rozdzielał pracę, weryfikował stan wykonywanych robót, nadzorował pracowników w różnych brygadach, przekazywał polecenia brygadziście, odbierał prace. Odwołujący wprawdzie wykonywał również czynności administracyjne, takie jak prowadzenie szychtownic, dokonywanie rozliczeń materiałów, jednakże sporadycznie wykonywał te czynności w trakcie pracy w biurze, które na terenie budowy znajdowało się w barakowozie. Przeważnie wykonywał prace biurowe po godzinach pracy lub w domu. Praca kierownika robót, którą wykonywał ubezpieczony od 1993r. nie różniła się znacząco od pracy kierownika robót wykończeniowych.

Wobec powyższego należy uznać, iż odwołujący w spornych okresach zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace polegające na kontroli jakości i produkcji dozorze inżynieryjno technicznym, tj. prace w szczególnych warunkach wymienione pod poz. 24, Dz. XIV Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zawierającego wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, tj. polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Taki charakter zatrudnienia ubezpieczonego potwierdził również pracodawca w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które przedłożył organowi rentowemu odwołujący.

Dodatkowo jednak fakt wykonywania takiej pracy we wszystkich okresach spornych został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Ponadto w orzecznictwie i doktrynie panuje ugruntowany już pogląd, iż „Określonymi w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) czynnościami ogólnie pojętej kontroli oraz

dozoru inżynieryjno-technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, są wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim dozorem i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach.” Tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 8 sierpnia 2013r. III AUa 2191/12 LEX nr 1356505. Podobnie również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 9 stycznia 2013r. III AUa 909/12 LEX nr 1280928, który podkreślił, że: „Osoba sprawująca dozór inżynieryjny nie musi stale przebywać na stanowiskach gdzie jest wykonywana praca w szczególnych warunkach. Ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie takiej pracy, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, musi być związane z prowadzeniem odpowiedniej dokumentacji i zostać uznane za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych”. Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 września 2009r. II UK 31/09 LEX nr 559949, w tezie drugiej i trzeciej zauważył, iż: „Jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach”.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe rozważania, należało uznać, że ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wobec faktu, że ubezpieczony spełnił także pozostałe przesłanki uprawniające go do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał odwołującemu K. B. prawo do rekompensaty.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek